

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **L. H.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Miloslavou Coufalovou, advokátkou,
sídlem Neštěmická 779/4, 400 07 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **J. H.**, narozen X,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. KUUK/40343/2019/UPS,
JID: 51514/2019/KUUK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. KUUK/40343/2019/UPS, JID: 51514/2019/KUUK, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Chlumec, odboru rozvoje města a životního prostředí, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. 04818/18/ORMŽP/lip, kterým byla žalobkyni a J. H., který v řízení před soudem vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení, (dále i jen „stavebníci“) podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuta žádost o vydání společného povolení stavby Rodinný dům se suchým parkovacím stáním na pozemku parc. č. XA a XB v k. ú. X (dále jen „stavba“), tak, že se výrok rozhodnutí v části, kde je uvedeno ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu, nahrazuje ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu. Ve zbylé části zůstalo prvostupňové rozhodnutí beze změn. Současně žalobkyně navrhla, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že ona a J. H. jsou vlastníky pozemku parc. č. XA, který byl oddělen z pozemku parc. č. XC, a pozemku parc. č. XB v k. ú. X, který zakoupili jako stavební pozemek s tím, že na něm lze stavět. Dne 21. 9. 2018 stavebníci podali žádost o vydání společného povolení stavby. Dne 5. 10. 2018 byla jejich žádost zamítnuta.
3. Žalobkyně shrnula, že stavebníci namítali, že závazné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2018, ev. č. 55722/2018, sp. zn. MMUL/OŽP/97458/SSL-OPL/2017/VohO, vycházelo z nesprávných skutkových zjištění, když 1) obsahovalo rozpor mezi výrokem a odůvodněním a 2) pozemky stavebníků v něm byly posuzovány mimo jiné ve vazbě na pozemky parc. č. XD a parc. č. XE v k. ú. X, když pozemek parc. č. XD je soukromý a pozemek parc. č. XE je úzký pruh, cca 3 m široký, který probíhá šikmo lesem na protilehlé straně zamýšlené výstavby a jen jeho konec sousedí s komunikací šikmo od stavebních pozemků, kde, jak byli stavebníci přesvědčeni, hned u okraje komunikace stromy ani nerostou. Navazující stanovisko z 11. 4. 2018 se na předchozí vadné stanovisko odkazovalo a plně jej přebíralo.
4. Napadenému rozhodnutí pak žalobkyně vytýká, že se nevypořádalo s tím, že přestože uvedené závazné stanovisko magistrátu obsahovalo chyby, nadřízený správní orgán životního prostředí je potvrdil, i když ve svém vysvětlení ohledně pozemku parc. č. XE uvedl jednou, že vzdálenost pozemku od lesa je 14,5 m, a jednou, že to je pouhých 7 m. To podle žalobkyně nejsou zcela objektivní údaje, protože opomenul např. další stavební pozemek parc. č. XB, který je na nejkratší spojnici vzdálen cca 30 m, a přesto se dle územního plánu o stavební pozemek jedná. Údaj 7 m je podle žalobkyně zcela nesprávný. Podle žalobkyně není možné, aby nadřízený orgán v rámci přezkoumání stanoviska podřízeného dotčeného orgánu rozhodl tak, že vadné stanovisko potvrzuje, i když má ono stanovisko chyby. Věc podle ní měla být vrácena k novému posouzení a k vydání nového bezvadného závazného stanoviska tak, aby odůvodnění bylo nesporné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Z napadeného rozhodnutí dále podle žalobkyně nevyplývá, jak bylo toto ochranné pásmo lesa ve vazbě na stavbu stavebníků tedy správně posuzováno. Závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu životního prostředí není podle jejího názoru součástí rozhodnutí žalovaného, a odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nemůže nahrazovat.
6. Z napadeného rozhodnutí podle žalobkyně rovněž nelze dovodit, proč je toto ochranné pásmo vyžadováno ve vztahu ke stavebníkům a není respektováno u několika dalších staveb v obci, kdy pozemek parc. č. XE je vzdálen 18 m od budovy na pozemku parc. č. XH, dále 39,5 m od budovy na pozemku parc. č. XG a dále 28,7 m od budovy na pozemku parc. č. XF), a to žalobkyně neuvažuje další lesní pozemky v blízkosti staveb. Domnívá se proto, že se napadené rozhodnutí s vadami podkladů nevypořádalo a nepostavilo odůvodnění ve vztahu ke stavebníkům najisto. Rozhodnutí tak nepřistupovalo k žalobkyni stejně, jako bylo dříve přistupováno k některým dalším vlastníkům nemovitostí v dané lokalitě a zakládá mezi nimi nezdůvodněné rozdíly.
7. Žalobkyně rovněž shrnula, že co se týče závazného stanoviska orgánu územního plánování Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2018, č. j. MM/OIUP/ZS/106/2018, stavebníci namítali, že pozemek je v „zastavěné části obce“, podle druhu pozemku se jedná o „ostatní plochu“ a že podle územního plánu je pozemek určen k budoucímu využití jako stavební parcela. Žalobkyně naprosto nepředpokládala, že pro lokalitu existují dva rozdílné územní plány. Pokud je tedy v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvedeno, že „příslušný k posouzení souladu stavby s platnými stavebními předpisy je stavební úřad“, pak žalobkyně trvá na tom, že stavební úřad stavebníkům sdělil, že na pozemcích lze dům postavit. K žalobě přiložila kopii vyjádření Městského úřadu Chlumec ze dne 26. 4. 2016, č. j. 227116/ORMŽP/ISr, sp. zn. 2147/16/ORMŽP/SÚ, jehož číslo jednací podle svých slov žalovanému sdělovala, a nyní prosí jeho kopii vyžádat. Žalobkyně uzavřela, že stavba podle jejího názoru nebyla žalovaným posouzena správně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobkyně uvedl, že v případě přezkumu závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu se analogicky aplikuje § 89 odst. 2 správního řádu. Obsah závazného stanoviska, jakož i závazného stanoviska vydaného nadřízeným orgánem při jeho posouzení, by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Správní orgán nadřízený orgánu, který stanovisko vydal, má povinnost vypořádat odvolací námitky, které směřovaly vůči přezkoumávanému závaznému stanovisku. Námitky týkající se posouzení vlivu předmětné stavby na ochranu a správu lesa nepřísluší hodnotit stavebnímu úřadu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, podle kterého není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či obdobné otázky. Žalovaný doplnil, že v rámci odvolacího řízení žalobkyni seznámil s obsahem závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu. Zástupkyně žalobkyně se k němu vyjádřila. O jeho obsahu, tedy i o vypořádání jednotlivých námitek, tedy žalobkyně byla zpravena. Žalovaný uzavřel, že závaznost obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí se vztahuje i na odvolací orgán. Ostatní námitky žalobkyně, které nesměřovaly do obsahu závazného stanoviska, byly vypořádány na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Již v napadeném rozhodnutí se žalovaný podle svých slov vyjádřil k tomu, že v roce 2016 stavební úřad sdělil, že záměr stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. XC a parc. č. XB v k. ú. X je v souladu s Územním plánem obce Telnice. Podle žalovaného je však třeba uvést, že v případě podané informace nejsou žadateli přiznána žádná práva ani stanoveny povinnosti. Ty vznikají až na základě vydaného rozhodnutí o umístění a povolení stavby, které je mimo jiné vydáno na základě posouzení souladu stavby s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy. S ohledem na nesouhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů, jimiž byl stavební úřad vázán, nemohl postupovat jinak než žádost o vydání společného povolení podle § 149 odst. 4 správního řádu zamítnout. Obdobné platilo i pro žalovaného.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně soudu nesdělila nesouhlas s tímto postupem, přičemž byl poučena, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas udělila.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že stavebníci dne 21. 9. 2018 u stavebního úřadu podali žádost o vydání společného povolení stavby. Přílohou žádosti bylo kromě jiného i negativní závazné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2018, ev. č. 55722/2018, sp. zn. MMUL/OŽP/97458/SSL-OPL/2017/VohO, ve kterém Magistrát města Ústí nad Labem, odbor životního prostředí, jako orgán státní správy lesa s odkazem na § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) nesouhlasí se stavbou z důvodu dotčení ochranného pásma lesních pozemků parc. č. XI a XE v k. ú. X, kdy realizace stavby je v rozporu se zájmy chráněnými lesním zákonem.
14. K žádosti bylo dále přiloženo rovněž negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování vydané Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem investic a územního plánování, dne 11. 4. 2018, ev. č. MM/OIUP/ZS/106/2018. Podle něj je záměr stavebníků nepřipustný pro rozpor s Územním plánem sídelního útvaru Telnice, neboť umístění rodinného domu je navrženo na pozemku parc. č. XA (který byl oddělen z pozemku parc. č. XC), který je dle územního plánu součástí plochy „zahrady“. Zahrady přitom podle územního plánu nejsou určeny k zastavění rodinnými domy; umístění stavby tak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neodpovídá funkčnímu využití ploch. Navržené umístění stavby rodinného domu na zahradě bez využití pozemku parc. č. XB, jež je podle územního plánu součástí plochy „rodinné a bytové domy“, navíc je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a též s § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona, protože neodpovídá dosavadnímu charakteru a prostorovému uspořádání území.

15. K žádosti bylo rovněž přiloženo vyjádření Městského úřadu Chlumec ze dne 26. 4. 2016, č. j. 227116/ORMŽP/ISr, sp. zn. 2147/16/ORMŽP/SÚ. V něm stavební úřad stavebníkům k jejich žádosti ze dne 22. 4. 2016 sdělil, že z hlediska platné Změny č. 4 Územního plánu sídelního útvaru Telnice ze dne 23. 10. 2013 se pozemky parc. č. XC a XB v k. ú. X nachází v zastavěném území, ve kterém nejsou vymezeny žádné nezastavitelné plochy. Záměr stavby rodinného domu umístěného na těchto pozemcích je v souladu s územním plánem obce Telnice. Jelikož je tato i žalobkyní poukazovaná listina součástí správního spisu, není třeba ji vyžádat, jak žalobkyně navrhovala. Založena je zde rovněž žádost stavebníků doručená dne 22. 4. 2016 městu Chlumec, ve které stavebníci uvádějí, že mají zájem odkoupit pozemky parc. č. XC a XB v k. ú. X za účelem výstavby rodinného domu, a žádají o vyjádření, zda bude možné na těchto pozemcích stavět.
16. Dne 5. 10. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 04818/18/ORMŽP/lip, kterým žádost stavebníků podle § 94p odst. 2 stavebního zákona zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podali stavebníci včasné odvolání.
17. V rámci odvolacího řízení žalovaný postupoval v souladu se současným zněním § 149 odst. 7 správního řádu a u správních orgánů nadřízených správním orgánům příslušným k vydání výše uvedených závazných stanovisek vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Negativní závazné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2018, ev. č. 55722/2018, sp. zn. MMUL/OŽP/97458/SSL-OPL/2017/VohO, bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, potvrzeno závazným stanoviskem ze dne 11. 12. 2018, č. j. 506/UPS/2018. Negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování vydané Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem investic a územního plánování, dne 11. 4. 2018, ev. č. MM/OIUP/ZS/106/2018, bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu, potvrzeno závazným stanoviskem ze dne 28. 2. 2019, č. j. V-494/UPS/2018. Zástupkyně žalobkyně, ve správním řízení zastupující oba stavebníky, se k oběma potvrzujícím závazným stanoviskům před vydáním později žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřila.
18. S ohledem na námitky žalobkyně soud považuje za potřebné nejprve připomenout, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Při vydávání závazného stanoviska je třeba vycházet z § 149 odst. 2 správního řádu, který výslovně stanoví požadavky na obsah závazného stanoviska. Podle tohoto ustanovení závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání, a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Závazné stanovisko tedy je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu, rozhodnout, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. Pokud by o otázkách svěřených do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodl správní orgán, který vede řízení, jednalo by se o nezákonné jednání *ultra vires*, neboť závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze dotčený správní orgán (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha: 2009, s. 506 a n.).
20. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS, „*v případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu [pozn. soudu – v současném znění zákona se ustanovení obdobného obsahu nachází v § 149 odst. 7]. Podle tohoto ustanovení, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které nalezly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.
21. Odvolací správní orgán je povinen si obstarat k posouzení odvolacích námitek, které směřují proti závaznému stanovisku, podklady, které jsou dostatečným základem pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). V případě odvolání směřujícího proti závaznému stanovisku, o něž opřel své rozhodnutí správní orgán prvního stupně, stanoví § 149 odst. 4 správního řádu povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska.“
22. V projednávané věci odvolací námitky stavebníků směřovaly zejména proti skutečnostem posuzovaným v závazném stanovisku Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2018, ev. č. 55722/2018, sp. zn. MMUL/OŽP/97458/SSL-OPL/2017/VohO. Toto stanovisko bylo předloženo Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, který je potvrdil svým závazným stanoviskem ze dne 11. 12. 2018, č. j. 506/UPS/2018, přičemž žalobkyně s jeho obsahem byla před vydáním napadeného rozhodnutí seznámena. Krajský úřad se v tomto svém závazném stanovisku podle názoru soudu dostatečně vypořádal s uplatněnými námitkami týkajícími se posouzení věci v jeho působnosti. Odkaz žalovaného na toto závazné stanovisko, resp. jeho stručné shrnutí v odůvodnění napadeném rozhodnutí, proto byly z hlediska nároků na odůvodnění napadeného rozhodnutí dostačující.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, platí, že „je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
24. Dále je třeba uvést, že úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publ. pod č. 3214/2015 Sb. NSS). Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS).
25. Předmětem soudního přezkumu přitom žalobkyně učinila to, že krajský úřad ve svém závazném stanovisku ze dne 11. 12. 2018 potvrdil závazné stanovisko magistrátu, i když ohledně pozemku parc. č. XE uvedl jednou, že vzdálenost pozemku od lesa je 14,5 m, a jednou, že to je pouhých 7 m. Tomuto posouzení žalobkyně též vytýká, že přitom opomenul např. další stavební pozemek parc. č. XB, který je na nejkratší spojnici vzdálen cca 30 m, a přesto se dle územního plánu o stavební pozemek jedná. Údaj 7 m je podle žalobkyně zcela nesprávný.
26. Soud v závazném stanovisku krajského úřadu ze dne 11. 12. 2018 žalobkyní tvrzené vady neshledal. Údaj cca 14,5 m totiž dle odůvodnění závazného stanoviska krajského úřadu představoval minimální vzdálenost pozemku stavebníků parc. č. XA od lesního porostu na pozemku parc. č. XE, zatímco údaj cca 7 m představoval vzdálenost lesního porostu na pozemcích parc. č. XI a XE od pozemků stavebníků parc. č. XA a XB. Tvrzení žalobkyně ohledně obsahu závazného stanoviska tedy neodpovídá skutečnosti. Jde-li tedy o sporovaný údaj 7 m, podle žalobkyně zcela nesprávný, je s ohledem na právě uvedené nutné konstatovat, že tento údaj se měl týkat vzdálenosti lesního porostu na pozemcích parc. č. XI a XE od pozemků stavebníků parc. č. XA a XB, nikoli žalobkyní namítané vzdálenosti pozemku stavebníků od lesního porostu na pozemku parc. č. XE.
27. Námitka týkající se opomenutí posouzení pozemku parc. č. XB pak je – kromě toho, že tento pozemek vlastně opomenut nebyl – nedůvodná také proto, že krajským úřadem v tomto závazném stanovisku bylo posuzováno dotčení ochranného pásma lesních pozemků parc. č. XI a XE v k. ú. X. Namítaná skutečnost, že pozemek parc. č. XB má být dle územního plánu stavebním pozemkem, s tímto posouzením nijak nesouvisí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Tvrzenými nedostatky tedy závazné stanovisko krajského úřadu ze dne 11. 12. 2018 netrpělo, a nebyl proto ani důvod k tomu, aby je žalovaný krajskému úřadu vracel k vyjasnění či doplnění.
29. Námitka žalobkyně, podle které není ochranné pásmo lesa respektováno u několika vyjmenovaných dalších staveb v obci, je pak natolik nekonkrétní, že se jí soud nemůže řádně zabývat. Z tvrzení uvedeného v žalobě totiž nijak konkrétně nevyplývá, že namítaná skutečnost má být (například) důsledkem nezákonné či diskriminační praxe správních orgánů, které srovnatelné případy posoudily k újmě žalobkyně odlišně, či zda uvedené není např. důsledkem historického vývoje či faktorů na vůli lidí či správních orgánů prakticky nezávislých (stavby mohou být například starší než přilehlý les, či k výstavbě mohlo dojít v době, kdy ochranné pásmo lesa ani nebylo v právních předpisech upraveno apod.).
30. Jak navíc konstatoval k § 14 odst. 2 lesního zákona Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 232/2018-38, *„tato úprava však neznamená, že ve vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa není možné provádět žádné záměry. Nemohou však ohrožovat pozemky určené k plnění funkce lesa. Vzdálenost 50 metrů proto není nepřekročitelnou mezí, ale pouze zónou, ve které je třeba zapojení orgánu ochrany lesa do případného povolenáčního procesu“*. Samotná vzdálenost staveb od lesního porostu tedy nemusí být vždy rozhodující, při vzdálenosti nižší než 50 m bude záležet i na dalších skutečnostech. Posouzení těchto skutečností orgány, které vydaly závazná stanoviska, však žalobkyně v žalobě nezpochybnila.
31. Soud navíc dodává i to, že i kdyby snad v předchozí správní praxi správních orgánů byla v případech srovnatelných s případem žalobkyně vydávána souhlasná závazná stanoviska, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, publ. pod č. 3444/2016 Sb. NSS, ohledně změn nezákonné správní praxe formuloval závěr, že se nelze dovolávat legitimního očekávání z titulu zavedené správní praxe správního orgánu za situace, kdy se jedná o nezákonnou správní praxi, jejíž následování je nežádoucí a bylo by v rozporu se zákonem. Zdejší soud se s tímto názorem ztotožňuje a dále uzavírá, že se s danou námitkou vznesenou obdobně též v odvolání dostatečným způsobem vypořádal krajský úřad ve svém závazném stanovisku ze dne 11. 12. 2018 (viz vypořádání námítky č. 6). Jak již bylo řečeno výše, vypořádání této námítky z tohoto důvodu nemuselo být v napadeném rozhodnutí znovu reprodukováno.
32. K rovněž nijak blíže konkretizovanému žalobnímu tvrzení žalobkyně, že pro lokalitu existovaly dva rozdílné územní plány, soud uvádí, že nic takového z napadeného rozhodnutí, závazných stanovisek ani dalších listin založených ve správním spise nevyplývá.
33. Pokud žalobkyně namítá, že příslušným k posouzení souladu stavby s platnými stavebními předpisy byl stavební úřad, je třeba jí přisvědčit. Soulad se stavebními předpisy však není jedinou podmínkou, kterou musí záměr proto, aby pro něj mohlo být vydáno společné povolení, splňovat.
34. Podle § 94o stavebního zákona stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky
a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů,
b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
35. Podle § 94p odst. 2 stavebního zákona, není-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 94o, stavební úřad žádost zamítne.
36. Jak již bylo uvedeno výše, stavební úřad nemůže rozhodovat o otázkách svěřených do působnosti dotčeného správního orgánu, jednalo by se totiž o nezákonné jednání ultra vires, neboť závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze dotčený správní orgán. Zároveň je stavební úřad závaznými stanovisky dotčených orgánů vázán. V daném případě proto žalovaný a předtím stavební úřad bez ohledu na jakákoli svá případná dřívější vyjádření nemohli z důvodů negativních závazných stanovisek rozhodnout jinak, než že žádost stavebníků o vydání společného povolení pro stavbu zamítli (srov. současné znění § 149 odst. 6 správního řádu). Správnost negativních závazných stanovisek pak nebyla žalobkyní účinně zpochybněna ani v řízení před soudem.
37. Soud proto žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)